

שמע ישראל

בס"ד

לעילוי נשמת **משה בן מרים ויחזקאל פינקר ז"ל ת.ג.צ.ב.ה.**

ר"ת	יציאת שבת	כניסה חג	י"ם
21:08	20:13	19:20	י"ם
21:05	20:11	19:18	ת"א
21:09	20:14	19:21	חיפה
21:05	20:10	19:18	בי"ש

פרשת נשא

חג שבועות

הפטרה: זיהי איש שופטים י'

ח' סיון תשפ"ג

שנה כ"ג

עלון מס' 1200

עורב תבשילין

הדלקת נרות שבת להוסיף זקה

הבהרה זמן כניסה בי"ם הוא לפי 20 דק' לפני השקיעה

נא לשמור על קדושת העלון

פנינים מהפרשה

"יברכך ה' וישמרך" (ו, כד)

רבינו ה"אור החיים" הקדוש זצ"ל אמר: עני המתגורר בביקתה דלה, בלא ריהוט ובלא רכוש, לא יבטח את דירתו, אף לא יטרח לנעול אותה. הן ידוע הסיפור באותו עני ששמע באישון לילה קולות רחש, גב חדר לביתו. אמר לו: "טוב שבאת, הבה נחפש שנינו. אולי יחד נמצא דבר מה..." ברם, ככל שהעושר יגדל, כן תגבר השמירה. החל ממנעול פשוט ועד למערכות אזעקה משוכללות. וזהו שברך הכתוב: **"יברכך ה'", עד שתזדקק לשמירה!**

והדברים אמורים אף ברוחניות. "כל הגדול מחבירו יצרו גדול הימנו", והסכנות האורבות לו רבות יותר, כי רווחי יצר הרע יגדלו שבעתים אם יפילו בפח!

ומסופר, שרופא בכיר הביע באוזני הרה"ק ה"פני מנחם" מגור זצ"ל השתאותו, מדוע בני הישיבות חרדים כל כך ומזדעזעים כל כך ממראות אסורים בבתי החולים. הרי יכול הוא להעיד אישית, שעלו אין הם משפיעים! השיב ה"פני מנחם": "הנני ואומר לך משל למה הדבר דומה. כשנכנסת לנעלי אבן זעירה, איני יכול ללכת. ואילו הברזאים פוסעים יחפים על חלוקי חצץ לזהטים בשמש העזה ואינם חשים, לא בחודי האבנים ולא בלהטם. האם תחלוץ את נעליך ותעדיף להיות בדואי? ודאי שלא! לפיכך, הלא תבין, ככל שהארס מאבד רגישות רוחנית, יש לנווד לו יותר". **(מעין השבוע)**

"ישא ה' פניו אליך" (ו, כו)

בברכות(כ): אמרו, אמרו מלאכי השרת פני הקב"ה רבונו של עולם, מדוע אתה נושא פנים לישראל, אמר להם, וכי לא אשא פנים לישראל שכתבת להם בתורה ואכלת ושבעת וברכת והם מדקדקים על עצמם עד כזית עד כביצה.

נראה לבאר. אדם המקבל באהבה את כל הבא עליו, אות וסימן הוא שהוא מכיר שה' הוא טוב וכל מה דעביד רחמנא לטוב עביד, וגם הרע יש לו מטרה טובה, וכמו כן אות הוא שמכיר את עצמו שהוא חוטא ומה שבא עליו הוא לו לכפרה, או לכל הפחות מכיר את עצמו שהוא עלול לחטא בקלות ואם יהי לו טוב הרבה הוא עלול לחטא, ולכן הוא משליך יתבו על ה' וסומך עליו שעושה רק את מה שהוא טוב בעיניו, וכיון שהוא גרוע בעיני עצמו גם השי"ת אינו מדקדק עמו, כמו שדרשו רז"ל (שהש"ר ח, ח) על הפסוק אחות לנו קטנה, מה קטן אין מדקדקים על מעשיו.

זהו שאמרו בברכות, מכיון שהם מדקדקים לברך את ה' ולהודות לו אפילו על כזית, אפילו כשהוא נותן להם רק דבר מועט, ומכירים את טובו יתברך ואת פחיתות עצמם, לכן מדה כנגד מדה גם ה' נושא להם פנים.

(תורת משה מהחתם סופר זצ"ל-טוב פנינים)

העלון מוקדש לעילוי נשמתו הקדושה והמחזורה של שר התורה, פאר הדור החדר, מורינו ורבנו ועטרת ראשנו
מרן הראשון לציון מאור ישראל רבנו **עובדיה יוסף** בן גורג'יה זצוק"ל

עורך: ש. פינקר 0548421906

תירוטות בנק הדואר 001 מ"ח 23226918

ברכה רוחה והצלחה בעסק
מתן כלפון הי"ו
אוריאל כהן הי"ו

ברכה רוחה והצלחה
לדורית בת מרים
והילדים

לעילוי נשמת
מרים בת סגולה פנקר ז"ל
יעקב בן מרים פנקר ז"ל

לעילוי נשמת
ר' ניסים ויצמן בר ימנה ז"ל
מרת עליה בת איז'ה ז"ל

סיפור לשבת

ברגע הנכון

הרוח השתוללה בעוצמה ותום צעד נגד כיוון הרוח, והידק את מעילו לגופו כשהקור צורב בפניו. מחשבה אחת בלבד עברה במוחו – "אני רק רוצה להגיע הביתה". ולכן ברגע שהוא החל לחצות את הכביש לצדו השני הוא הסתפק במבט חטוף לכל צד, למרות שדה הראייה המצומצם שהשאיר עברו כובע המעיל שהיה דק מדי מכדי לחמס אותו באמת. אלא שלפתע הוא החסיר פעימה ולראשונה בחייו הבין מהי התחושה המפורסמת של 'כל חייו חולפים לנגד עיניו' כאשר ראה שמתקרבים אליו במהירות פנסים ענקיים עם אורות חזקים בגובה החזה שלו ושמע צפצוף מחריש אוזניים ממרחק קצר בצורה מפחידה, זאת הייתה משאית גדולה שהתקרבה לעברו במהירות. אלא שלפתע הוא הרגיש יד חזקה שלופתת את כתפו בחוזקה, הוא נמשך אחורה בעוצמה והתגלגל על שפת המדרכה כשהוא מרגיש דמות עטופה אף היא במעיל שמחזיקה בו בחוזקה. שניהם נרטבו מגל של מים שהותו משולי הכביש בגלל גלגלי המשאית אך הם היו שלמים, הם היו בריאים, והעיקר הם היו... בחיים!

שני האנשים נעמדו לאיטם וניסו להסדיר את קצב הנשימה לאחר החוויה המסעירה שעברו. לאחר דקה של שקט, הסתכל תום בפעם הראשונה בפניו של מושיעו ואמר בקול רפה: "תודה!". "זה שום דבר", אמר האיש השני, "אני שמח שהצלחתי, זה בהחלט היה קרוב ומסוכן ביותר!". תום בחן את האיש והיה נראה שהם בערך בני אותו גיל. "מי אתה?" שאל תום, "ואיך אוכל להודות לך?". "שמי עוזיה" אמר האיש בחיך, "אני גר לא רחוק מכאן ובדיוק הייתי בדרכי לקנות משהו לכבוד יום ההולדת של בני הצעיר. ולגבי השאלה על איך תוכל להודות לי – נראה לי שכבר אמרת תודה, אז הכל הסתדר כמו שצריך". "עוזיה", אמר תום בנימה שהבהירה שאינו מסוגל לבטל כלאחר יד את מה שקרה הרגע, "אני עובד כמדריך עזרה ראשונה, אני יודע מתי קיימת סכנת חיים אמיתית. אי אפשר לראות את המוות מול העיניים ולאחר דקה לחזור לשגרה כאילו לא קרה כלום! אני רוצה לעשות משהו, לשנות משהו, לקבל על עצמי משהו. להרגיש שיש טעם לנס שהתרחש כרגע על הכביש". עוזיה גרד לרגע בזקנו, חשב כמה שניות ולבסוף אמר: "אם אתה באמת מעוניין לעשות משהו שישמח אותי וייתן לי ולך משמעות למה שקרה, אני מזמין אותך לקבל על עצמך להגיע בכל יום שלישי בערב לשיעור תורה שמתקיים כאן ברחוב במרחק של דקת הליכה מאיתנו וגם אני מגיע אליו בקביעות!"

"לא התכוונתי שאני רוצה עכשיו לחזור בתשובה" מיהר תום להבהיר, "אמנם סבתא שלי הייתה שמחה מאד אם הייתי עושה את זה – היא תמיד מספרת לי שבכל יום היא אומרת תהלים להצלחת הנכדים שלה ומתפללת עלינו, אבל לא. אני רק רוצה איזשהו משהו שאקח איתי לחשיבה מחודשת על החיים."

"אז בוא נקבע שתבוא פעם אחת וזהו ביום שלישי הקרוב, אם תשתכנע שמדובר כאן במשהו שיכול להיות משמעותי להמשך חיך – תגיע קבוע, ואם תראה שלא – נסתפק בשיעור הבודד הזה. הנה, ארשום לך את פרטי השיעור והמיקום על פתק". תום לקח את הפתק, הודה בשנית לעוזיה ונפרד ממנו בחיבוק אמיץ.

באותו יום שלישי תום התקשה לעמוד בזמנים שהציב לעצמו. הוא סיים הדרכה באיחור, שכח אצל חבר את המפתח לדירה ומצא את עצמו מגיע לשיעור באיחור של כרבע שעה. הוא נכנס בפרצוף מבויש כשכיפה לבנה לראשו והתיישב בתוך הקהל. הוא התקשה להבין את כל פרטי השיעור שעסק במצוות "והדרת פני זקן" אך ניסה להתרכז במציאת משפט או רמז שיתקשר לחייו שלו. וזה לא היה קשה, מכיוון שהרב שהעביר את השיעור אמר: "כדי לבצע את מה שלמדנו היום, הלכה למעשה – בואו נתחיל עם המבוגרים שקרובים אלינו. עם סבא וסבתא, עם השכן הקשיש. בואו נכבד אותם כמו שצריך!" תום הבין בדיוק מה עליו לעשות. כעשר דקות לאחר סוף השיעור, מיד אחרי שנפרד מעוזיה ואמר שיערכו אותו בהמשך מה דעתו על השיעור, הוא עלה על מונית ונסע לבקר את סבתו, כדי להתחיל ולקיים את מצוות "והדרת פני זקן".

כשדפק על הדלת ולא שמע שום קול מהעבר השני – הוא התחיל להילחץ, שהרי סבתו בדרך כלל ערה עד שעה מאוחרת בלילה. הוא הוציא מכיסו את צרור המפתחות שלו שבו גם היה מפתח לדירתה של סבתו ופתח את הדלת במהירות. הוא מצא את סבתו מוטלת על הרצפה ללא הכרה ליד שולחן פינת האוכל כשלידה מוטל ספר תהלים פתוח. כמדריך להגשת עזרה ראשונה תום ידע בדיוק מה עליו לעשות. הוא מיהר להזמין אמבולנס והחל בהגשת טיפול ראשוני וכעבור שתי דקות כבר הגיע האמבולנס וסבתו פונתה לבית החולים. "נראה שהיא לא הייתה הרבה זמן ללא הכרה" אמר לתום אחד המתנדבים, "יש לה מזל גדול שהגעת עכשיו ומצאת אותה."

למחרת בבוקר, אחרי שהיה כל הלילה עם סבתו בבית החולים ומעבה התייעב, צלצל תום אל עוזיה ששמח לשמוע את קולו. "נו", אמר בנימה מחויכת "בטח התקשרת לספר שלא נהנית בשיעור, נכון? ראיתי שקצת 'ריחפת'..."

"רציני לומר בדיוק את ההיפך!", אמר תום. "אני אגיע מעכשיו באופן קבוע!" ובמילים אלה סיים תום את השיחה ופתח את ספר התהלים של סבתו שהיה בכף ידו השנייה...

כל מצווה יש זכות שנוקפת לנו כתוצאה מהמצווה שקיימנו, חז"ל לימדו אותנו ש'תורה מגנא ומצלא' (התורה מגנה ומצילה אותנו) ועל כל אחד מאיתנו לדעת, שברגע שאנו מקיימים את מצוותיו של הבורא זכויות התורה או המצוות עומדות לצדנו, ומגנות עלינו מכל מיני סכנות או אסונות שהיו יכולים להתרחש בזמנים כאלו ואחרים. (שלום לעם)

בר לבב - אהבת ישראל - הרב יעקב ישראל לוגאסי שליט"א לה. התבוננות שמעילה!

בדיוי יום הכפורים אומרים אנו: "מחינו על פבודנו ולא מחינו על פבודך". לדעתי, ההתבוננות בזה ממש מבטיחה ויכולה לשמש מחסום לשנאה במחשבה פשוטה ללא מאמץ. כיצד ואיך אני שומע ורואה יום-יום פבוד שמים מתחלל, אנשים פוצים פיהם ומצפצפים בדברי לעג ובזו על התורה ולומדיה, דורכים ודורסים על כל היקר והקדוש לנו? - וכי עולה בלבי קנאות והקפדה - לכל הפחות - על אלה? אדם הולך וחושב: מה אכפת לי מהם, הם ילכו לגיהנם ואני לגן עדן, הם בשלהם והם בשלי. וכמה פעמים אף יש בידינו למחות בעושי עברה ואיננו מוחים בגלל קצת אי נעימות או חנפה, ואלו על פבודנו אנו קנאים גדולים ביותר. על כל מלה על פגיעה קטנה בפבודנו הרם והנשא, אשר משיבים מלחמה ומוחים בכל תקף על הזלזול בכבודנו. והלא "דיו לעבד להיות פרבו", ואם פבוד אדוננו, אבינו שבשמים, כל-כך מזלזל ואיננו מוחים - איך נעז פנינו לקום ולמחות על פבודנו! מה נענה ליום פקדה בו ישאלנו: כשפלוני זלזל באיזו מצוה, דבר בבית הכנסת, דבר לשון הרע, פגע בכבודו של הקדוש-ברוך-הוא וכדומה, התבישת להעיר לו ולמחות בו, לא היה נעים לך, וכשרק פגע מישהו בכבודך - קמת ומחית והקפדת ואחלת לו את כל הקללות שבעולם ושפטת אותו בענשים קשים שאינו חייב בהם כלל. וכמדומי, שבמחשבה כזו תקף תשתיק את לבך ותצמצמו מלהתרחב ומלהשתרר על חברך.

חג שבועות-מה רצו המלאכים ממה רבנו?

יש להבין, וכי מה ראו המלאכים לעכב את התורה שתשאר אצלם בשמים בעולמות העליונים, הלא ידעו כי התורה היא בעבור ישראל שקיימה, והם אינם שייכים בכל זה?

והענין יובן על דרך משל לרב גדול שהיה מורה הוראה בעיר גדולה כמה שנים. יהי לעת זקנותו בראותו כי כבדו עליו הטרדות בעיני העיר ובמשפטיהם הרבים, עלה בדעתו לכתוב לאנשי העיר הקטנה הסמוכה לקבלו עליהם לרב, כי שם ישב במרוגע בהיות אנשים בה מעט. לכן תחילה הודיע בקהל עדתו, שאינו רוצה עוד להיות רב אצלם, והם ביקשו ממנו לבל יעשה דבר זה, כי איפה ימצאו רב גדול כמוהו, רק לאחר שראו כי לא יעילו בדבריהם, אז אמרו לו: רבנו, כטוב בעיניך עשה. ויכתוב הרב אל ראשי העיר הקטנה, אם תאכו, קבלוני נא אצלכם למורה, ויאספו יחד ויסימו כולם ויאמרו טוב הדבר. וישכרו מהם אנשים ויקחו עגלות וישלחו להביא את הרב ואת ביתו. והי כאשר באו העגלות, מיד נקצו כל גדולי העיר הגדולה, ולא הניחו אותו לנסוע מאצלם. אמר להם הרב: הלא שאלתי אליכם תחילה והסכמתם לדברי, ועתה מה לכם להתנגד ויאמרו לו, רבנו, חלילה לנו מעשות כדבר הזה, הנה העגלות לפניך, קומו וסעו לכם כרצונכם. ויבואו שוב בעלי העגלה ויאסרו את המרכבה, והנה שוב התאספו אנשי העיר, וינתקו את הקשרים, ויתקוטטו עימם לאמר: אין אנו מניחים אתכם לקחת את רבנו מעירנו! וילכו בעלי העגלה לרב ויספרו לו את אשר אנשי העיר עושים להם, ולא האמין להם, כי היה הדבר לפלא בעיניו, איך חזרו והתעוררו שוב שנית ושלישית הלא כבר הפצירו בו מאז שישאר רבם ולא הועיל להם, ומה גם עתה שהוא עומד מוכן ומזומן לנסוע. ויקרא הרב אותם אליו ויאמר להם, מה לכם להתקוטט עם בעלי העגלה חנם, הלא הם בתום לבכם ובנקיון כפיהם באו הנה, אחר כי הסכמתם על דבר זה. ויאמרו אליו, רבנו, הנה בכוונה עשינו דבר זה לטובתך, כי הנה פה עיר גדולה של חממים וסופרים, רבים הם המבינים חכמתך וגדולתך, וידעו להזיהר בכבודך, אבל בעיר הקטנה אשר אנשים בה מעט לא ידעו ולא יבינו גדולתך. כי מעלת כבודו כתב אליהם שיקבלוהו לרב, ומי יודע אולי יחשבו, כי בני עירנו מאסו בך וגירשו אתך מחמת איזו סיבה, ולא יזיהרו בכבודך כראוי, על כן יעצנו לעשות כן לעיני בעלי העגלה, למען יראו כמה יקרת הרב בעינינו, עד שאין אנו מניחים אותך לנסוע מאיתנו, וידעו מעתה להזיהר בכבודך כראוי.

והנמשל, כי התורה הקדושה, עת עלה ברצונו יתברך ליתנה למטה בארץ לזכות את בני האדם מורכבי החומר והצורה, הנה המלאכים גם כי ידעו כי התורה היא בעבור ישראל, עם כל זה התאמצו לחמוד יופיה בליבם, ואמרו "תנה הודך על השמים", ובכוונה תחילה עשו כן, כי חשו המלאכים פן אחרי שיקבלוה בני האדם, לא יעריכוה כערכה, כי יאמרו, אם היתה חשובה מדוע הסכימו המלאכים שתד למטה. מה גם שכל הניסים שעשה ה' יתברך עמם במצרים ועל הים, היו כולם על תנאי שיעבדו את האלוקים על ההר הזה ויקבלו תורתו. ואם התורה טובה ויקרה כל כך, לא היה צורך להרהיב ולהלהיב אותם בניסים ונפלאות שיקבלוה, כי מי פתי שלא יאבה בה. על כן, בכוונה תחילה בעלות משה למרום לקבל התורה, בקשו המלאכים לפגוע בו, ובקשו מהקב"ה שישאירה אצלם, למען ידעו ישראל כמה היא חמודה בעליונים, ורק למען זכות אותם ניתנה להם, וכך יזיהרו בכבודה והדרה.

(אוהל יעקב מזכונא פרשת יתרו, שער בת רבים פרשת ואתחנן)

"צדיקים במיתתם קרויים חיים" - מרן מו"ר הרב עובדיה יוסף זצוק"ל

סיפר הגאון רבי אהרון בוטכול שליט"א חתנו של מרן: "בהיות מרן בחור לא היה מתקיים בישיבה סדר שלישי בשעות הלילה, אך מרן קבע לעצמו סדרי לימוד גם בשעות הלילה, הוא היה יושב בודד בלילה בבית הכנסת, קר

וחשור, שקוע כל כולו בתורה לאורה של עשיית קטנה בלבד. מתחת לבית הכנסת שקבע בו מרן את לימודו. היה גר בעניות גדולה יהודי פשוט שהיה מכונה בפי הבריות בתואר "אבא של חיימיקו", כשהבחין איש זה בכחור השוקד על תלמודו מידי לילה בלילה בבית הכנסת שמעל ביתו, התפעל משקידתו והחל להביא לו מידי לילה כוס תה חם להחיות בו את נפשו... והנה לאחר שנים רבות הגיע נכדו של אותו יהודי להתקבל לכולל שלנו, אך באותה עת מצבו הכספי של הכולל לא נתן לי אפשרות לקבל אברכים נוספים, ועל כן עניתי לאותו אברך בשלילה, אולם אך שמע מרן את "יחסו" של אותו אברך שהוא הנכד של "אבא של חיימיקו". מיד פנה אלי ואמר לי: "אתה מוכרח לקבל אותו! יש לי חובת הכרת הטוב גדולה כלפי הסבא שלו, על שגמל עמי חסד והחיה את נפשי באותן לילות קרים, איני יכול לשכוח את החסד הזה של אותן כוסות תה שהכין עבורי הסבא שלו, כוסות תה שחיממו את גופי ונפשי בלילות החורף הקשים בהם ישבתי בגפי בבית הכנסת ולמדתי תורה, אנא תקבל אותו בעבורי..." כאשר שומעים את הסיפורים הללו, מקבלים הבנה חדשה לחלוטין למושג "מסירות נפש לתורה". תלמידי החכמים שבדור ההוא צלחו את משבריו של ניסיון העוני. הם לא נכנעו לניסיונות הדלות והאביזנות ששלח היצר כדי להוציאם מהיכלות התורה. ככל שהגביר עליהם עולו ומנע מהם פת לחם, התבצרו הם בתורתם במסירות נפש כפשוטו ממש, וכך צמחו לענקי עולם. (באהבת תשנ"ה תש"ד)

הלכות שבועות

* פשט המנהג בכל תפוצות ישראל להיות נעורים בליל חג השבועות לעסוק בתורה עד הבוקר. והטעם בזה הוא על פי מה שאמרו במדרש, שבאותו לילה של מתן תורה המשיכו עם ישראל לישון עד שעתים מתחילת היום, לפי שהשינה של אמצע הקיץ ערבה ומתוקה לאדם, כי הלילה קצר. ובא הקב"ה להר סיני ומצאם ישנים, והחל לעוררם בקולות וברקים וקול שופר חזק מאוד, ויחרד כל העם, והיה משה מעוררם ומביאם להר סיני, כמו שנאמר: "ויוצא משה את העם לקראת האלוהים מן המחנה". על כן, כתשובת המשקל, נהגו ישראל קדושים להיות ערים כל ליל חג השבועות ולעסוק בתורה עד אור הבוקר, לכפר על עוון אבותינו. (שי)

* כתוב בספר שער הכוונות: "וצריך האדם שלא ישן כלל בלילה הזה, אלא יהיה ניעור כל הלילה ועוסק בתורה. וכל מי שלא ישן בלילה הזה כלל אפילו רגע אחד ויהא עוסק בתורה כל הלילה, מוטבח לו שישלים שנתו, ולא יארע לו שום נזק בשנה ההיא". (יחז"ד ח"ג סימן לב)

וכתב רבי חיים פלאג'י, שזוכה גם כן לבנים ובני בנים תלמידי חכמים, ועושה תיקון לשכינה, ומתקן מה שפגם בעיניו. (מועד לכל חי סימן ה' אות טז)

* מי שלא ישן בערב החג, ועתה בליל החג הוא עייף מאוד ורוצה לישון מעט בתחילת הלילה, כדי לאגור כוחות ללמוד בערנות בשאר הלילה, אם שכב על המיטה ונרדם אפילו זמן מועט [דקה אחת], חייב לברך ברכות התורה ולאחר מכן יהיה רשאי ללמוד, וכשיגיע עמוד השחר [בערך: 4:05], אינו מברך שוב ברכות התורה. אך אם לא ישן על המיטה אלא נמנם על הכסא כשהוא יושב, אינו מברך ברכות התורה אלא בעמוד השחר. ומכל מקום אם צירף כמה כסאות יחד ושכב וישן עליהם, הרי זה נחשב שנת קבע, וכשיקום יצטרך לברך.

* יתגבר כארי שלא יתנמנם בקריאת שמע ובתפלה, ויצא שכרו בהפסדו. ולכן אם הוא עייף מאוד, ינוח מעט לפני התפלה, כדי שיתפלל כהוגן. * טוב שהשליח ציבור לא יאריך מדאי בניגונים בתפלה, אלא יתפלל מילה במילה ובמהירות מעט, כדי שלא יתנמנו האנשים בתפלה.

* אין לעמוד בשעה שמגיע הקורא בתורה לעשרת הדברות, כי הרי אין שום מעלה בפסוקים של עשרת הדברות יותר משאר פסוקי התורה, שכולם ניתנו מרועה אחד בורא עולם שווה בשווה בהר סיני. ואם יעמוד בשעת קריאתם בתורה, יש לחוש שיאמרו שרק עשרת הדברות ניתנו למשה בסיני ולא שאר פסוקי התורה חס ושלום, וכבר אמרו חז"ל (סנהדרין ע"ט א'): "אפילו אמר כל התורה כולה מן השמים, חוץ מפסוק אחד שלא אמרו הקב"ה אלא משה מפי עצמו אמרו, עליו נאמר "כי דבר ה' בזה ואת מצותו הפר", ואין לו חלק לעולם הבא". (שיר)

הנוהגים לעמוד בקריאת התורה בכל השנה, כנהוג אצל חלק מבני אשכנז, בודאי שרשאים להמשיך לעמוד בקריאת עשרת הדברות, ואין בזה כל חשש, שהרי ניכר שאינם עומדים דוקא בעשרת הדברות אלא מתחילת הקריאה. (שיר)

* אם אביו או רבו עולים לספר תורה בעלייה של עשרת הדברות, יעמוד כדרכו בכל השנה, מאחר וניכר שעומד לכבודם כבר מיד בקומם ממקומם אל ספר התורה קודם שיגיע הקורא לעשרת הדברות. (שיר. חוברת "כיבוד אב ואם בהלכה ובאגדה")

* נהגו לאכול מאכלי חלב בחג השבועות, ואחד מן הטעמים שנאמרו בזה, משום שבעשרת הדברות שאמר הקב"ה בהר סיני, התגלו לאבותינו כל חלקי התורה ומצוותיה. ובתוכם כל דיני שחיטה, ניקור החלב, מליחת הבשר מהדם, איסור אכילת בשר בחלב ועוד. נמצא אפוא שכשחזרו לביתם, נוכחו לדעת שכל כליהם אסורים, כיון שבלועים היו ממאכלות אסורות, ולא יכלו לאכול אלא מאכלי חלב שאינם טעונים בישול. זכר לזה אוכלים גם אנו מאכלי חלב בחג השבועות. (ישח)

* אבל מאכלי חלב ורוצה לאכול מאכלי בשר, ישטוף את ידיו במים, וישתה מעט משקה, ויאכל איזה מאכל שהוא כגון חתיכת לחם קטנה, ואז יוכל לאכול מאכלי בשר. והוא הדין אם אכל מאכלי חלב קשים כמו גבינה עהובה, בורקס וכדומה, אלא שאם יש לו נקבים בשיניים, יקפיד לנקותם היטב. ואולם אחר שתית חלב לבד, אין צורך בקינוח הפה בפת, ודי בהדחת הפה במשקה. ויש מבני אשכנז הנוהגים להמתין חצי שעה בין מאכלי חלב למאכלי בשר. כמבואר בחוברת 'כשרות המטבח'.

* נאמר בתורה 'ושמחת בחגך', ולמדו חז"ל שאין שמחה אלא בבשר ויין. ולכן מצוה לאכול ביום טוב בשר בהמה דוקא, כדי לקיים מצות שמחה. ומכל מקום מי שאינו יכול לאכול בשר בהמה מטעמי בריאות, יכול לקיים מצות שמחה בבשר עוף. (שיט)

* עיקר מצות השמחה באכילת בשר ושתית יין, אינה בלילה אלא ביום. ולכן אותם שמקיימים את סעודת החג ביום במאכלים ומשקים חלביים, אפילו מינים ממינים שונים טעמים וחשובים מאוד, יש להעיר למשמע אוזנם שאינם נוהגים נכון על פי ההלכה, ועליהם לנהוג ככל ישראל קדושים, בתחילה לאכול מאכלי חלב, ואחר כך בשר בהמה ויין. ובפרט ביום הזה 'יום מתן תורה' שאמרו חז"ל, שצריך להרבות בו בסעודה יותר מכל חג, שבזה שמח במאכל ומשתה, מראה שנוח ומקובל עליו יום זה לישראל שניתנה בו התורה. וכן היה מצווה האמורה רב יוסף לבני ביתו, שיכינו לו בשר עגל משובח מאוד מאוד, לכבוד היום הזה. (פסחים ס"ב ע"ב ורש"י שם)

יש הנוהגים לאכול בשר לשון משובח לכבוד היום הקדוש שניתנה בו התורה, וזכר לדבר מהפסוק: "דבש וחלב תחת לשונך", ויש עוד טעמים לזה. ובפרט שמקיים בזה את דברי הרמב"ם (שבת פ"ל ה"ה, ויו"ט פ"ו ה"ז) שכתב: "וצריך לתקן תבשיל שמן ביותר".

* **דבש** - יש הנוהגים לאכול מאכלים שמעורב בהם דבש, כיון שנמשלה התורה לדבש, שנאמר (שיר השירים ד' א'): "דבש וחלב תחת לשונך". וכן אמר דוד המלך ע"ה (תהלים יט' יא): "הנחמדים מזהב ומפז רב ומתוקים מדבש ונופת צופים". ובמדרש אמר רבי אלעזר, מהו נופת? זה הדבש של הצופים, שיש דבש שהוא נקרא 'נופת צופים' והוא מעולה מכל דבר שבעולם, ואימתי זוכה לזה? בשעה שעוסק בתורה.

העלון מוקדש לרשת

גד ניסים בן ברוחיה, מרים אפרת בת מזל, יעקב בן אחובה בריאות ופרנסה טובה.

ברכה והצלחה וזיווג והגון ומצולח לאלמוג בת רזינה ואביטל בת רזינה

ברכה רווחה הצלחה ופרנסה טובה לפנינה עליזה פינקר ורפואה שלימה לשרון ועל פינקר ובניהם נועם ורועי ליאיר ואושרת פנקר והילדים לעמית ועדן קילקר למנשה ורביקה פנקר והילדים לליאור וסיון פזרקר והילדים למתפללי בית כנסת "שערי אלקנה" יהוד לרפואת והצלחת שמעון בן דוד ואביגיל סנקר

העלון מוקדש לעילוי נשמת
אבנר גאלסולקר ז"ל
בן עליזה שתחיי

ברכה והצלחה מרובה
ברוחניות ובגשמיות
לאברכי כולל
"אורות חיים ומשה" באשדוד
על תרומתם הנכבדה לעלון

לעילוי נשמת
פנחס בן יוכבד ז"ל
ואהובה בת שרה ז"ל
אליעזר בן מרים ז"ל
שמשון בן עליזה ז"ל
וששון בן עליזה ז"ל
משח בן א'ח"ת. ת. כ. צ. ב. ה.